

следователно неговото плащане не е било възможно и че в резултат на това собствените ресурси не са били предоставени на Комисията.

- (¹) Акт относно условията за присъединяване на Кралство Испания и Португалската република и промените в учредителните договори (ОВ L 302, 1985 г., стр. 23).
- (²) Решение на Съвета от 7 май 1985 година относно системата за собствени ресурси на Общностите (ОВ L 128, стр. 15).
- (³) Регламент на Комисията от 28 февруари 1986 година установяващ подробни правила относно запасите от продукти в сектора на захарта в Испания и в Португалия към 1 март 1986 г. (ОВ L 57, стр. 21).
- (⁴) Регламент на Съвета от 24 юли 1979 година относно допълнителното събиране на несъбрани вносни или износни сборове, които не са били изискани от длъжника за стоки, декларирани за митнически режим, включващ задължение за плащане на тези сборове (ОВ L 197, стр. 1).
- (⁵) Регламент на Съвета от 29 май 1989 година за прилагане на Решение 88/376/ЕИО, Евратом относно системата на собствените ресурси на Общностите (ОВ L 155, р. 1).
- (⁶) Recueil, стр. I-7511.
- (⁷) Регламент (ЕИО) № 2670/81 на Комисията от 14 септември 1981 година относно определяне на подробни правила за прилагане по отношение на производството на захар при надвишаване на квотата (ОВ L 262, стр. 14).
- (⁸) Регламент (ЕИО) № 3771/85 на Съвета от 20 декември 1985 година относно запасите на селскостопански продукти, намиращи се в Португалия (ОВ L 362, стр. 21).

Преюдициално запитване, отправено от Rechtbank van Koophandel te Gent (Белгия) на 19 юли 2012 г. — Euronics Belgium CVBA/Kamera Express BV и Kamera Express Belgium BVBA

(Дело С-343/12)

(2012/С 303/28)

Език на производството: нидерландски

Запитваща юрисдикция

Rechtbank van Koophandel te Gent

Страни в главното производство

Ищец: Euronics Belgium CVBA

Ответник: Kamera Express BV, Kamera Express Belgium BVBA

Преюдициални въпроси

Член 101 от Закона за пазарните практики и защитата на потребителите, който наред с всичко останало има за цел да защити интересите на потребителите и гласи следното:

„Член 101, параграф 1. На предприятията се забранява да предлагат за продажба или да продават стоки на загуба.

За продажба на загуба се смята всяка продажба на стоки на цена, която не съответства поне на цената, на която предприятието е закупило стоките или която предприятието би следвало да заплати, за да придобие стоките отново, след като се приспаднат предоставяните и окончателно запазваните евентуални намаления. За да се установи дали е налице продажба

на загуба, не се вземат предвид намаленията, които се предоставят от страна на предприятията, изключително или неизключително, във връзка с поемани от предприятията задължения, които не са във връзка с покупката на стоки.“,

противоречи ли на Директива 2005/29/ЕО (¹), доколкото забранява продажбата на загуба, а тази директива изглежда не забранява подобна търговска практика и е възможно белгийският закон да съдържа по-строги изисквания, отколкото предвидените в Директива 2005/29/ЕО и в забраната по член 4 от същата?

- (¹) Директива 2005/29/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 11 май 2005 година относно нееложни търговски практики от страна на търговци към потребители на вътрешния пазар и изменение на Директива 84/450/ЕИО на Съвета, Директиви 97/7/ЕО, 98/27/ЕО и 2002/65/ЕО на Европейския парламент и на Съвета, и Регламент (ЕО) № 2006/2004 на Европейския парламент и на Съвета („Директива за нееложни търговски практики“) (ОВ L 149, стр. 22; Специално издание на български език, 2007 г., глава 15, том 14, стр. 260).

Жалба, подадена на 24 юли 2012 г. от Съвета на Европейския съюз срещу решението, постановено от Общия съд (пети състав) на 4 май 2012 г. по дело T-529/09, Sophie in 't Veld/Съвет на Европейския съюз

(Дело С-350/12 Р)

(2012/С 303/29)

Език на производството: английски

Страни

Жалбоподател: Съвет на Европейския съюз (представители: P. Berman, B. Driessen, Cs. Fekete)

Други страни в производството: Sophie in 't Veld, Европейска комисия

Искания на жалбоподателя

Жалбоподателят иска от Съда:

— да отмени обжалваното решение на Общия съд,

— да постанови окончателно решение по предмета на настоящата жалба,

и

— да осъди жалбоподателя по дело T-529/09 да заплати направените от Съвета разноски в производството по посоченото дело и в настоящото производство по обжалване.

Правни основания и основни доводи

Настоящата жалба се отнася до тълкуването на изключенията, отнасящи се до защитата на обществен интерес в областта на международните отношения и защитата на правните становища. Тези изключения са уредени съответно под формата на абсолютно изключение от правото на публичен достъп в член 4, параграф 1, буква а), трето тире от Регламента (¹) и под формата на ограничено изключение от правото на публичен достъп в член 4, параграф 2, второ тире от същия регламент.

Съветът твърди, че при тълкуването на посочените изключения Общият съд е допуснал четири грешки.

На първо място, Общият съд допуска грешка, като приема, че различната позиция относно избора на правно основание не може да засегне интересите на ЕС в международните отношения (**първа част от първото правно основание**). Споровете между институциите, отнасящи се до компетентността на Съюза и до избора на правно основание, са тясно преплетени със споровете относно съдържанието на международните споразумения. Споровете относно компетентността между институциите освен това могат да окажат въздействие върху преговорната позиция на ЕС, да засегнат неблагоприятно доверието в Съюза като партньор в преговорите и да поставят под съмнение изхода от преговорите.

На второ място, Общият съд прилага неправилен критерий за преценка и замества със своята собствена преценка тази на Съвета относно значението на разглеждания документ за международните отношения (**втора част от първото правно основание**). Що се отнася до защитата на обществен интерес в международните отношения, критерият за преценка по-скоро предоставя „широка свобода на преценка“ на съответната институция, отколкото да изисква доказването на „действителна и конкретна“ вреда. Общият съд допуска грешка при прилагане на правото, извършвайки цялостна проверка на твърденията на Съвета, като прилага изискването за „действителна и конкретна“ вреда, замествайки така преценката на Съвета относно външно-политическите последици от оповестяването на документа със своята собствена преценка.

На трето място, Общият съд допуска грешка при прилагане на правото, като не отчита както чувствителното съдържание на поисканото правно становище, така и особените обстоятелства към момента, когато е поискан този достъп (**първа част от второто правно основание**). Разглежданият в правното становище въпрос е свързан с чувствителни международни преговори, които още са били в ход към момента на искането за достъп и в които се отдава значение на съществени и жизненоважни интереси в областта на трансатлантическото сътрудничество по предотвратяването и борбата с тероризма и неговото финансиране, като разглежданият в правното становище въпрос за избора на правно основание е предмет на спор между институциите. Общият съд не е взел предвид тези специфични характеристики на правното становище.

На последно място, Общият съд погрешно е приравнил преговорите и сключването на международно споразумение със законодателната дейност на институциите за целите на прилагането на критерия за по-висш обществен интерес (**втора част от второто правно основание**). По този начин Общият съд не е взел предвид съществени разлики между преговорите за международни споразумения, в които участието на общественото по необходимост е ограничено предвид засегнатите стратегически и тактически интереси, и сключването и транспонирането на тези споразумения.

(¹) Регламент (ЕО) № 1049/2001 на Европейския парламент и на Съвета от 30 май 2001 година относно публичния достъп до документи на Европейския парламент, на Съвета и на Комисията (ОВ L 145, стр. 43; Специално издание на български език, 2007 г., глава 1, том 3, стр. 76).

Преюдициално запитване, отправено от Audiencia Provincial de Barcelona (Испания) на 1 август 2012 г. — Miguel Fradera Torredemer и др./Corporación Uniland, S.A.

(Дело C-364/12)

(2012/C 303/30)

Език на производството: испански

Запитваща юрисдикция

Audiencia Provincial de Barcelona

Страни в главното производство

Жалбоподатели: Miguel Fradera Torredemer, María Teresa Torredemer Marcet, Enrique Fradera Ohlsen и Alicia Fradera Torredemer

Ответник: Corporación Uniland, S.A.

Преюдициални въпроси

1. Съвместима ли е с член 101 ДФЕС (предишен член 81 ЕО във връзка с член 10 ЕО) и с член 4, параграф 3 ДЕС правна уредба като установената в Кралски декрет 1373/2003 от 7 ноември, съгласно който възнаграждението на процесуалните представители е предмет на минимален праг, който може да бъдат увеличаван или намаляван само с 12 %, шом като в случай на извънредни обстоятелства органите на държавата членка, включително съдилищата, не разполагат с реална възможност да се отклоняват от минималния праг, определен в нормативно установената тарифа?
2. С оглед на отклоняване от минималния праг на посочената тарифа може ли да се счита за извънредно обстоятелство наличието на голямо несъответствие между действително извършената работа от процесуалния представител и размера на дължимото съгласно тарифата възнаграждение?
3. Кралски декрет 1373/2003 от 7 ноември 2003 г. относно тарифата за възнагражденията на процесуалните представители съвместим ли е с член 56 ДФЕС (предишен член 49 ЕО)?
4. Отговаря ли тази нормативна уредба на изискванията за необходимост и пропорционалност, посочени в член 15, параграф 3 от Директива 2006/123/ЕО (¹)?
5. Член 6 от Европейската конвенция за защита правата на човека и основните свободи, установяващ правото на справедлив съдебен процес, включва ли правото на ефективна защита в случай на несъразмерно висок хонорар на процесуалния представител, несъответстващ на реално извършената работа?